

Dívka, která odmítá dát
lidem to, co od ní chtějí.

e. lockhartová

nesvá

host

Začněte tady:

 TŘETÍ TÝDEN V ČERVNU 2017

 CABO SAN LUCAS, MEXIKO

Byl to neuvěřitelně dobrý hotel.

V minibaru v Julině pokoji byly chipsy a čtyři různé druhy čokoládových tyčinek. Vana měla zabudované masážní trysky. Zásoby tlustých froté ručníků a tekutého mýdla s vůní gardénie byly nevyčerpatelné. V hotelovém baru, každý den od čtyř hodin, hrával postarší gentleman na koncertní křídlo Gershwina. Pokožce jste mohli dopřát horké bahenní zábaly, tedy pokud vám nevádí dotyky cizích lidí. Z Juliny kůže byl celý den cítit jen chlor.

V rezortu Playa Grande v Baje byly bílé závěsy, bílé kachličky, bílé koberce a záplava bílých květin. Zaměstnanci v bílém bavlněném oblečení připomínali zdravotnický personál. Jule pobývala sama v hotelu už skoro čtyři týdny. Bylo jí osmnáct.

Ráno si šla zaběhat do posilovny. Na sobě měla boty šité na míru v odstínu mořské zelené s námořnický modrými tkaničkami. Běhala bez hudby. Asi po hodině tréninku si na pás vedle ní stoupla další žena.

Bylo jí něco pod třicet. Černé vlasy měla pevně svázané do culíku a zpevněné lakem na vlasy. Její paže byly vypracované, hrudník pevný. Měla světle hnědou pleť a poprašek růže na tvářích. Na teniskách se sešlapanou patou byly stříkance zaschlého bláta.

V posilovně byly samy dvě.

Jule zpomalila do chůze, byla na odchodu. Měla ráda soukromí, navíc své si už odbyla.

„Trénuješ?“ zeptala se žena. Ukázala na displej na Julině pásu. „Jako na maraton nebo tak?“ Podle přízvuku to byla Američanka mexického původu. Nejspíš pocházela z New Yorku, ze španělsky mluvící čtvrti.

„Běhala jsem na střední. Nic víc.“ Jule výrazně artikulovala, Britové by to označili za BBC angličtinu.

Žena se na ni pronikavě zadívala. „Líbí se mi tvůj přízvuk,“ řekla. „Odkud jsi?“

„Z Londýna. Ze St. John's Wood.“

Žena ukázala na sebe: „New York.“

Jule sestoupila z pásu a protahovala si stehna.

„Jsem tu sama,“ svěřila se jí žena po chvíli. „Přijela jsem včera večer. Zarezervovala jsem si to tu na poslední chvíli. Jsi tu dlouho?“

„V místě jako tohle,“ opáčila Jule, „se nedá být nikdy dost dlouho.“

„Můžeš mi tu v Playa Grande něco doporučit?“

Jule se obvykle s hotelovými hosty nevybavovala, ale odpovědět na otázku jí nevadilo. „Domluv si šnorchlování,“ řekla. „Viděla jsem šíleně velkou murénu.“

„Fakt? Murénu?“

„Průvodce ji nalákal na rybí vnitřnosti v lahvi od mlíka. Muréna vyplavala ze skuliny uvnitř útesu. Musela mít aspoň osm stop. Zářivě zelená.“

Žena se oklepala. „Murény nemám ráda.“

„Můžete ji vynechat. Jestli se bojíš.“

Žena se zasmála. „Jak tu vaří? Ještě jsem nic nejedla.“

„Dej si čokoládový dort.“

„Na snídani?“

„Jasně. Můžeš si ho přiojednat z jídelního lístku.“

„Dobrý vědět. Cestuješ sama?“

„Nezlob se, musím už jít,“ řekla Jule, když cítila, že rozhovor začíná být příliš osobní. „Měj se hezky.“ Zamířila ke dveřím.

„Můj táta je děsně nemocnej,“ vyhrkla žena Jule do zad. „Dlouho jsem se o něj starala.“

Záblesk soucitu. Jule se zastavila a otočila.

„Každé ráno a každý večer po práci jsem byla s ním,“ pokračovala žena. „Ted’ se jeho stav konečně stabilizoval, potřebovala jsem nutně vypadnout, tak jsem na cenu moc nehleděla. Utrácím tu víc, než bych měla.“

„Co je tátovi?“

„Roztroušená skleróza,“ řekla žena. „A taky demence. Byl hlavou rodiny. Dost macho. O všem rozhodoval on. Ted’ je z něj zkroucený tělo připoutaný k posteli. Většinou ani neví, kde je. Občas se mě třeba ptá, jestli jsem servírka.“

„Sakra.“

„Mám strach, že o něj přijdu, ale zároveň s ním nedokážu být. A je mi jasný, že až umře a ze mě bude sirotek, tak si budu tenhle výlet od něj vyčítat, chápeš?“ Žena ustala v běhu a nohama došlápla na boční strany pásu. Hřbetem ruky si otřela oči. „Promiň. Moc informací.“

„V pohodě.“

„Nechci tě zdržovat. Běž klidně do sprchy, nebo kam jsi měla namířeno. Třeba se uvidíme později.“

Žena si vykasala rukávy trička a otočila se zpátky k displeji pásu. Na pravém předloktí byla vidět jizva, klikatá, spíš jako od nože, ne po operaci. Něco se jí muselo stát.

„Hele, máš ráda kvízy?“ zeptala se Jule se sebezapřením.

Úsměv. Bílé, ale křivé zuby. „V kvízech jsem dost dobrá, když už se ptáš.“

„Pořádají je tu docela často po večerech dole v baru,“ řekla Jule. „Jsou to většinou kraviny, ale nechceš se přidat?“

„Jaký kraviny?“

„Vlastně docela dobrý, vtipný otázky, nic náročného.“

„Tak jo. Půjdu.“

„Fajn. Natřem jim to. Uvidíš, že tohohle volna litovat nebudeš. Jsem dobrá v superhrdinech, filmech o špionech, youtuberech, fitness, penězích, make-upu a viktoriánské literatuře. Co ty?“

„Viktoriánská literatura? Jako třeba Dickens?“

„Jo, třeba ten.“ Jule cítila, že se červená. Najednou jí připadalo, že je to zvláštní kombinace zájmů.

„Dickense miluju.“

„Nekecej.“

„Vážně.“ Žena se zase usmála. „Jsem dobrá v Dickensovi, vaření, současném dění, politice... a ještě v kočkách.“

„To беру. Začíná se v osm v baru vedle hlavního lobby. Jak jsou pohovky.“

„V osm. Budu tam.“ Žena vykročila směrem k Jule a podávala jí ruku. „Jakže se jmenuješ? Já jsem Noa.“

Jule ji stiskla. „Ještě jsem se nepředstavovala,“ řekla. „Ale jsem Imogen.“

Jule West Williamsová byla hezká tak akorát. Málokdy o ní někdo řekl, že je ošklivá, stejně jako o ní málokdy někdo řekl, že je to kus. Nebyla moc vysoká, měřila asi pět stop, a nosila se s bradou nahoru. Vlasy si nechávala stříhat na krátko a promelírovat na blond, teď ale měla u kořínků tmavé odrosty. Zelené oči, světlá pleť, pár pih. Ve většině oblečení nebylo poznat, jak vypracovanou má postavu. Svaly se jí, hlavně na nohách, vzdouvaly do působivých křivek – jako u kreslených komiksových postav. Vypracované břicho překrývala v pase vrstva tuku. Jule měla ráda maso, sůl, čokoládu a tučná jídla.

Jule věřila tomu, že čím víc dřete při tréninku, tím méně krvácíte v bitvě.

Věřila, že způsob, jakým mluvíte, je často důležitější než cokoli, co máte na srdci.

Taky věřila v akční filmy, posilovnu, sílu make-upu, učení zpaměti, rovnoprávnost a to, že z YouTube videí se dozvíte o milion věcí víc než ve škole.

Pokud byste si získali její důvěru, Jule by vám řekla, že chodila rok na Stanford, kde dostala sportovní stipendium. „Vybrali si mě,“ vysvětlovala lidem, které si oblíbila. „Stanford je první liga. Dostávala jsem peníze na školné, knížky, platili mi všechno.“

Co se stalo?

Jule by nejspíš pokrčila rameny. „Chtěla jsem studovat viktoriánskou literaturu a sociologii, ale můj trenér byl úchyl,“ řekla by. „Osahával všechny holky. Když se začal motat kolem mě, kopl jsem ho tam, kde to bolí nejvíc, a řekla jsem to každému, komu jsem mohla. Profesorům, studentům, *Stanfordskému deníku*. Vykřičela jsem to až na vrcholek

tý pitomý slonovinový věže, ale asi víte, co se stává atletkám, který si otevrou pusku na trenéry.“

Propletla by prsty v klíně a sklopila pohled. „Ostatní holky to popřely,“ řekla by po chvíli. „Tvrdily, že lžu a že ten uchýl se nikdy nikoho nedotkl. Nechtěly, aby se o tom dozvěděli jejich rodiče, a bály se, že by přišly o stipendium. A to je celý. Trenér zůstal. Já jsem z týmu odešla. Což znamenalo, že jsem byla bez peněz. Takhle se dělá z premiantky odpadlík.“

Z posilovny šla Jule k bazénu, kde uplavala míli, a pak strávila zbytek dopoledne obvyklým způsobem – vyseďváním ve VIP baru hotelu u videa s výukou španělštiny. Pořád byla v plavkách, na nohou zelené běžecké tenisky. Na rty si nanesla zářivě růžovou rtěnku a oči zvýraznila stříbrnými linkami. Plavky byly z jednoho kovově stříbrného dílu se zlatou kruhovou sponou na hrudníku a velkým výstřihem. Vypadala jako ze *Strážců galaxie* nebo jiné Marvelovky.

Bar byl klimatizovaný. Nikdo jiný tam nechodil. Jule si vyhoupla nohy na stůl, nasadila sluchátka a popíjela lehkou kolu.

Po dvou hodinách španělštiny si dala k obědu tyčinku Snickers a pouštěla si hudební klipy. Nadopovaná cukrem a kofeinem si sama pro sebe tančila a zpívala barovým stoličkám v prázdném podniku. Život dnes stál za to. Smutná běžkyně z rána se zajímavou jízvou a překvapivým vkusem na knihy, která utíká od svého nemocného otce, se jí líbila.

V kvízu určitě zabodují.

Jule si dala další lehkou kolu. Zkontrolovala si make-up a udělala výpad na svůj vlastní odraz v okně baru. Pak se hlasitě rozesmála, protože vypadal skvěle i šíleně zároveň. V uších jí celou dobu zněly beaty.

Donovan, barman u bazénu, byl místní. Měl robustní, ale nezpevněnou postavu. Ulízané vlasy. Pomrkvával na hosty. Anglicky mluvil s přízvukem typickým pro Bajů a věděl, co má Jule ráda: lehkou kolu s trochou vanilkového sirupu.

Občas, když Jule odpoledne seděla u bazénu, se jí vyptával na dětství v Londýně. Jule si procvičovala španělštinu. Během rozhovoru se dívali na filmy na obrazovce nad barem.

Dnes se vyhoupla na barovou stoličku kolem třetí odpoledne, pořád ještě v plavkách. Donovan měl na sobě bílé tričko a na něm sako – obojí se značkou Playa Grande. Vzádu na krku mu rostlo strniště. „Co je to za film?“ zeptala se ho s pohledem na obrazovce.

„*Hulk*.“

„Kterej?“

„To nevím.“

„Vždyť jste pouštěl DVD. Jak je možný, že to nevíte?“

„Já ani nevím, že jsou dva *Hulkové*.“

„Vlastně jsou tři *Hulkové*. Počkat, беру zpět. Je jich víc. Když počítáte i seriály v telce a komiksy, prostě všechno.“

„Nevím, který *Hulk* to je, slečno Williamsová.“

Film chvíli běžel. Donovan leštil skleničky a utíral bar. Namíchal skotskou se sodou pro ženu, která si ji odnesla na druhou stranu bazénu.

„Tohle je druhý nejlepší *Hulk*,“ řekla Jule, když se k ní Donovan zase obrátil. „Jak se řekne *skotská španělsky*?“

„*Escocés*.“

„*Escocés*. Která značka je dobrá?“

„Vy nikdy nepijete.“

„Kdybych náhodou chtěla začít.“

„Macallan,“ řekl Donovan a pokrčil rameny. „Chcete, abych vám udělal degustaci?“

Vzal pět sklenic a do každé nalil jinou exkluzivní značku skotské. Vysvětlil Jule, jaké jsou různé druhy skotské a whisky obecně a proč si někdo vybírá tu a jiný tuhle. Jule ochutnala od každé, ale nedala si moc.

„Tahle smrdí jako podpaždí,“ okomentovala jeden vzorek. „Vážně?“

„A tahle jako náplň do zapalovače.“

Naklonil se, aby si přičichl. „Možná.“

Ukázala na třetí. „Psí čuránky, ale od vážně hodně vztekavého psa.“

Donovan se smál. „Jak vám voní ty ostatní?“ zeptal se.

„Zaschlá krev,“ řekla Jule. „A jako ten prášek, co používáte na čištění koupelen. Tekutý písek.“

„Která vám chutná nejvíc?“

„Ta, co voní po zaschlé krvi,“ odpověděla, strčila do skleničky prst a znovu ji ochutnala. „Jak se jmenuje?“

„To je Macallan.“ Donovan sklidil sklenice. „A vlastně – zapomněl jsem vám říct, že se tu na vás ptala nějaká žena. Nebo možná ne na vás. Možná se spletla.“

„Jaká žena?“

„Mexičanka. Mluvila španělsky. Ptala se na bílou Američanku s krátkými blond vlasy, která cestuje sama,“ řekl Donovan. „Mluvila o pihách.“ Dotkl se svého obličeje. „Na nose.“

„Co jste jí řekl?“

„Řekl jsem jí, že je to velký rezort. Že Američanů je tu hodně. A že nevím, kdo cestuje sám a kdo ne.“

„Já ale nejsem Američanka,“ řekla Jule.

„Já vím. Proto jsem jí taky řekl, že jsem tu nikoho takového neviděl.“

„Vážně jste to řekl?“

„Vážně.“

„Ale stejně vás napadlo, že se ptá na mě.“

Donovan se na Jule dlouze zadíval. „Ano, napadlo mě to,“ řekl nakonec. „Nejsem hlupák, slečno Williamsová.“

Noa věděla, že Jule je Američanka.

Což znamenalo, že Noa je od policie. Nebo něco na ten způsob. Musí to tak být.

S těmi svými řečmi se chtěla Jule vetřít. Umírající otec, Dickens, že bude brzo sirotek. Nastražila to na ni jako návnadu – „můj táta je šíleně nemocnej“ – a Jule jí na to celá lačná skočila.

Hořely jí tváře. Byla osamělá, oslabená a zatraceně hloupá, že Noe na tak chabou historku naletěla. Byl to jen trik, aby Jule viděla v Noe důvěrnici, a ne soupeřku.

Jule šla zpátky do pokoje, snažila se nedat na sobě znát žádné známky rozrušení. Když za sebou zavřela dveře, sbalila ze sejfu všechny cennosti. Navlékla na sebe džíny, boty a tričko a do nejmenšího kufru, který měla, nacpala tolik oblečení, kolik se ho tam vešlo. Ostatní nechala být. Na postel položila stodolarovou bankovku pro Glorii, pokojskou, se kterou si občas povídala. Pak vyrazila z pokoje, kufr na kolečkách za sebou táhla chodbou až k automatu, za kterým ho schovala.

Když došla zpátky k bazénu, řekla Donovanovi, kde kufr je. Natáhla se k němu přes bar a podala mu dvacetidolarovou bankovku.

Požádala ho o laskavost.

Podala mu dalších dvacet dolarů a vysvětlila, co po něm chce.

Jule se rozhlédla po parkovišti pro zaměstnance a zamířila k barmanovu modrému sedanu. Byl odemčený. Vlezla dovnitř a lehla si pod zadní sedačky. Na podlaze se povalovaly igelitové sáčky a kelímky od kafe.

Musela hodinu počkat, než Donovanovi skončí odpolední směna. Když bude mít štěstí, Noa si ničeho nevšimne až do chvíle, kdy nedorazí na kvíz, což bude po ještě omluvitelném zpoždění kolem půl deváté. Noa ji pak nejspíš bude hledat v autobusech na letišti nebo u taxikářů, než ji napadne, že by se mohla podívat i sem.

V autě chyběl kyslík a bylo v něm vedro. Jule poslouchala kroky zvenku.

Měla křeče v ramenou. Měla žízeň.

Donovan jí ale pomůže, nebo ne?

Pomůže. Už jednou to udělal. Řekl Noe, že Jule není tím, koho hledá. Varoval Jule, slíbil, že vyzvedne její kufr u automatu a že ji sveze. A krom toho mu zaplatila.

Navíc, Jule a Donovan byli přátelé.

Jule si protáhla kolena, jednu po druhé propnula nohu, pak se zase schoulila do prostoru pod sedačkami.

Na chvíli se zamyslela nad tím, co má na sobě, pak si sundala náušnice a nefritový prstýnek s hadem a strčila si je do kapes od džínů. Přinutila se zklidnit dech.

Konečně slyšela přibližující se zvuk kufru na kolečkách. Bouchnutí dveří od kufru auta. Donovan zaplul za volant, nastartoval vůz a vyjel z parkoviště. Jule zůstala během jízdy ležet pod sedadly. Silnici osvětlovalo pár pouličních lamp. Z rádia hrál mexický pop.

„Kam chcete jet?“ zeptal se Donovan nakonec.

„Kamkoliv ve městě.“

„V tom případě jedu domů.“ Jeho hlas zněl Jule najednou lačně.

Sakra. Udělala chybu, když si k němu vlezla do auta? Byl Donovan jedním z těch, kteří si myslí, že když je holka požádá o laskavost, můžou si s ní na oplátku dělat, co se jim zachce?

„Zastavte mi někde cestou, dál od vašeho domu,“ řekla ostře. „Poradím si.“

„Nemusíte se mnou mluvit takhle,“ řekl. „Docela kvůli vám riskuju.“

Představte si tohle: Malebný rodinný domek na předměstí menšího města v Alabamě, noc. Do tmy se budí osmiletá Jule. Zaslechla nějaký hluk?

Není si jistá. V domě je ticho.

V tenké růžové noční košili jde dolů ze schodů.

V přízemí ji zamrazí strachy. Obývací pokoj je vzhůru nohama, všude rozházené knihy a papíry. V pracovně je to ještě horší. Zásuvky pracovního stolu leží dnem vzhůru na podlaze. Počítače jsou pryč.

„Mami? Tati?“ Malá Jule běží po schodech zpátky nahoru, aby se podívala do ložnice rodičů.

Postel je prázdná.

Teď už je Jule děsem bez sebe. Rozrazí dveře do koupelny. Nejsou tam. Vyběhne ven.

Zahradu před domem lemují stromy vynořující se ze tmy. Malá Jule je v půlce chodníku vedoucího od domovních dveří, pak teprve pochopí, co před sebou ve světle nedaleké pouliční lampy vidí.

Maminka s tatínkem leží na trávě, tváří k zemi. Jejich těla jsou ochablá a zkroucená. Pod nimi se rozlévá tratoliště krve. Maminku střelili do hlavy, kulka proletěla mozkem. Určitě byla na místě mrtvá. Tatínek je také očividně mrtvý, ale jediná viditelná zranění má na pažích. Zřejmě zemřel až na vykrvácení. Je stočený okolo maminky, jako by ve svých posledních chvílích myslel jen na ni.

Jule běží zpátky do domu, aby zavolala policii. Telefonní linka je odpojená.

Vrací se zpátky na zahradu před domem, chce se s rodiči rozloučit, pomodlit se za ně – ale jejich těla někam zmizela. Vrah je odnesl pryč.

Zakáže si pláč. Zbytek noci prosedí v krvi na trávě uprostřed kuželu světla z pouliční lampy, její noční košile do sebe vpíjí lepkavou, schnoucí tekutinu.

Následující dva týdny žije malá Jule ve vybrakovaném domě sama. Je statečná. Vaří si a prochází papíry, které zůstaly rozházené po místnostech, snaží se najít nějaké stopy. Při čtení dokumentů se jí před očima skládají životy plné hrdinských činů, moci a skryté identity.

Jedno odpoledne, když sedí na půdě a prohlíží si staré fotografie, se v místnosti objeví žena v černém.

Přistoupí k Jule, ta však nezaváhá. Mrští po ní nůž na dopisy, tvrdě a rychle, ale žena ho levou rukou v letu zachytí. Malá Jule se vyšplhá přes hromadu krabic, pověsí se na trám a vyšplhá se na něj. Přeběhne po něm ke světlíku a protáhne se jím ven na střechu. Lomcuje s ní panika.

Žena vyrazí za ní. Jule seskočí ze střechy na větev stromu, který roste vedle domu, a ulomí ostrý klacek jako zbraň. Dá si ho mezi zuby a sešplhá po kmeni dolů. Běží přes zahradu ke křoví, ale vtom po ní žena vystřelí a trefí ji do kotníku.

Bolest je obrovská. Malá Jule si je jistá, že vrah jejích rodičů se vrátil, aby skoncoval i s ní, ale žena v černém jí pomůže do domu a ránu jí ošetří. Vytáhne z ní kulku a místo průstřelu vyčistí dezinfekcí.

Obvazuje Julinu nohu gázou a vysvětluje jí, že je ve skutečnosti náborářka. Poslední dva týdny ji sleduje. Nejenže je Jule dcerou dvou výjimečně schopných lidí, ale sama je velmi inteligentní a má v sobě neuvěřitelně silný pud sebezáchovy. Žena chce Jule trénovat, aby jí pomohla se pomstít. Je něco jako její dávno zapomenutá teta. Zná tajemství, která rodiče před svou jedinou a milovanou dcerou skrývali.